

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoPr/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2520200505
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Horváthová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2520200505.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. D., D. E. XXXX/XX, zastúpená advokátkou: JUDr. Lívia Kňazíková, so sídlom Komárno, Námestie M. R. Štefánika č. 6, proti žalovanému: Mesto Veľký Meder, so sídlom Veľký Meder, Komárňanská 207/9, IČO: 00 305 332, zastúpenému spoločnosťou: Nagy & Nagy s.r.o., so sídlom Nové Zámky, Kukučínova 8, IČO: 53 582 268, za ktorého koná JUDr. Dávid Nagy, LL.M., o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 19. júla 2023, č.k. PN-18Cpr/11/2020-313, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie § 77, § 59 ods. 1, § 61 ods. 1 a 2, § 63 ods. 1 písm. d), § 63 ods. 2 písm. a), § 61 ods. 1 zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), § 2, § 3, § 4, § 10 vyhláška Ministerstva školstva Slovenskej republiky č. 41/1996 Z.z o odbornej a pedagogickej spôsobilosti pedagogických pracovníkov, § 7 zákona č. 317/2009 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 11 zákona č. 138/2019 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi stranami sporu sú nesporné skutočnosti o vzniku pracovného pomeru, o riadnom doručení výpovede žalobkyni dňa 23.01.2020, o doručení Oznámenia nesúhlasu so skončením pracovného pomeru z 07.02.2020. Výpoveď z pracovného pomeru bola žalobkyni doručená dňa 23.01.2020, pričom pracovný pomer mal skončiť uplynutím 2-mesačnej výpovednej doby dňa 31.03.2020. Žalobkyňa doručila žalobu súdu dňa 31.03.2020, teda v zákonom stanovenej lehote.

4. Vychádzajúc zo skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobkyne o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou je nedôvodná a preto ju zamietol. Súd mal za to, že žalovaný odôvodnil výpoveď uvedením zákonného ustanovenia § 63 ods.1 písm. d), ZP, čo je nespĺňanie predpokladov ustanovených právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce, pričom v texte výpovede je špecifikovaný tento výpovedný dôvod uvedením, že žalobkyňa nespĺňa kvalifikačné predpoklady aj s podrobným uvedením chronológie krokov z jej osobného spisu týkajúcich sa postupu žalovaného ako zamestnávateľa. Uvedeným textom žalovaný dostatočne skutkovo vymedzil dôvod výpovede. Žalovaný predloženými dôkazmi preukázal, že žalobkyňa výzvami zo dňa 12.09.2006, 10.11.2009, upozorňoval na skutočnosť

že ako pedagogický zamestnanec musí získať odbornú a pedagogickú spôsobilosť do 30.06.2007 a 31.12.2013. Žalobkyňa nepredložila patričný doklad. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa v čase kedy je bola doručená výpoveď v zmysle vyššie citovaných právnych predpisov nespĺňala predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce čo nerozporovala ani vo svojom vyjadrení zo dňa 14.09.2020 (čl. 100 rub 4 odsek). Súd ďalej skúmal splnenie ponukovej povinnosti zamestnávateľa, keď samotná existencia uvedeného výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. d) 1. ZP nezbavuje zamestnávateľa právnej povinnosti ponúknuť zamestnancovi ešte pred daním výpovede vhodnú prácu. Vzhľadom na to, že splnenie povinností zamestnávateľa vyplývajúcich z ustanovenia § 63 ods. 2 ZP je predpokladom pre danie platnej výpovede z pracovného pomeru, uskutočňuje sa skúmanie podmienok uvedených v tomto ustanovení vždy podľa stavu v dobe výpovede. V tomto smere mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný ponúkol žalobkyni voľné pracovné miesto spočívajúce vo vedení tanečnej skupiny pri MsKS tak ako to vyplýva zo zápisnice zo dňa 03.09.2019 (čl. 13,83 rub), zo zápisnice tiež vyplýva že žalobkyňa na uvedený návrh neodpovedala. Zároveň zo zoznamu zamestnancov ku dnu ukončeniu pracovného pomeru žalobkyne ako aj po uplynutí 2 mesiacov po jeho skončení mal súd za preukázané, že žalovaný nemal voľné pracovné miesta, ktoré by mohol žalobkyni ponúknuť. Žalovaný dôkazne preukázal aj splnenie podmienky prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 ZP. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná výpoveď spĺňa všetky zákonné predpoklady uvedené v bode 19. odôvodnenia tohto rozsudku a považoval ju za platnú. Žalobkyňa sa domáhala aj náhrady mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru a keďže predpokladom priznania náhrady mzdy je neplatnosť výpovede, súd zamietol žalobu v celom rozsahu, zároveň nerozhodoval o pripustení zmeny žaloby čo sa týka uplatnenej výšky náhrady mzdy nakoľko by to bolo za dané stavu, kedy zamietol súd žalobu ako nedôvodnú nadbytočnú. Po vykonanom dokazovaní súd mal súd za preukázané, že žalovaný umožnil žalobkyni doplniť si požadované odborné kvalifikačné vzdelanie nielen počas doby vyžadovanej zákonom ale aj doby ktorú predžil takmer o 10 rokov ako ukladal právny predpis. V danom prípade sa súd už otázkami prečo prišlo zo strany žalovaného k prehliadaniu nedodržania lehoty na doplnenie kvalifikácie určenej zákonom zo strany žalobkyne, či išlo o svojvôľu, benevolenciu alebo odstraňovanie tvrdosti zákona nezaoberal, nakoľko predmetom konania bolo určenie neplatnosti výpovede.

5. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súd preto priznal úspešnému žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobkyni. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Voči tomuto rozsudku podala prostredníctvom právnej zástupkyne odvolanie žalobkyňa z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP s tým, že sa domáha, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Odvolanie odôvodnila tým, že napadnuté rozhodnutie považuje za zmätočné, neúplné a nezrozumiteľné a nespĺňa náležitosti podľa ust. §220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie sa absolútne nezaoberal a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nijako nevysporiadal s argumentáciou žalobkyne, na ktorú poukazovala počas celého konania. Žalobkyňa v celom konaní poukazovala na to, že podľa ust. § 87 ods. 5 zákona č. 138/2019 Z.z. Zákon o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov platný a účinný v rozhodnom čase a na základe ňou predložených dôkazov v konaní potvrdzujúcich začatie, priebeh ako aj ukončenie štúdia v ustanovení predpokladanom čase za získania vyššieho odborného vzdelania a titulu DiS.art, považuje sa za pedagogického zamestnanca spĺňajúceho kvalifikačný predpoklad, a preto výpovedný dôvod nie je daný.file_0.jpg

file_1.wmf

file_2.jpg

file_3.wmf

file_4.jpg

file_5.wmf

file_6.jpg

file_7.wmf

file_8.jpg

file_9.wmf

file_10.jpg

file_11.wmf

file_12.jpg

file_13.wmf

file_14.jpg

file_15.wmf

file_16.jpg

file_17.wmf

Z dôkazov predložených žalobkyňou vyplýva, že žalobkyňa niekoľkokrát započala štúdium za účelom doplnenia si kvalifikácie, čo v konaní aj preukázala s tým, že štúdiá neboli ukončení z dôvodov na strane príslušných inštitúcií. Pred výpoveďou a teda aj v čase výpovede však žalobkyňa absolvovala štúdium na Súkromnom konzervatóriu vo Zvolene file_18.jpg

file_19.wmf

v študijnom odbore 8227QOO tanec, za účelom doplnenia si súčasného vzdelania a získania potrebných kvalifikačných predpokladov pre výkon svojho povolania ako pedagogického zamestnanca - učiteľa tanca v ZUŠ, ktoré štúdium započala v roku 2017. V priebehu súdneho konania žalobkyňa predmetné štúdium ukončila dňa 16.06.2022 po úspešnom vykonaní absolventskej skúšky a získala vyššie odborné vzdelanie v študijnom odbore tanec, t.j. absolutoriium. O prebiehajúcim štúdiu bol žalovaný informovaný, na vyššie citované ustanovenie ho žalobkyňa upozorňovala pred výpoveďou, ktorá jej bola daná, odkazovala na neho aj organizácia odborového zväzu SLOVES pri MsÚ C. D. vo svojom stanovisku zo dňa 01.10.2019 a rovnako naň žalobkyňa poukazovala aj v predmetnom súdnom konaní. Súd prvej inštancie sa však týmto argumentom nijako nezaoberal a nevyhodnocoval ho v rámci vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie sa taktiež nevysporiadal s porušením povinnosti žalovaného uvedenej v ust. § 14 ods. 4 zák. č. 138/2019 Z.z. zákon o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene file_20.jpg

file_21.wmf

a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase výpovede, podľa ktorého žalovaný nedodrжал zákonom ustanovený postup v prípade pochybnosti o nespĺňaní kvalifikačných predpokladov žalobkyňou. V zmysle file_22.jpg

file_23.wmf

uvedeného ustanovenia žalovaný bol povinný pre prípad podozrenia nesplnenia kvalifikačných predpokladov oznámiť túto skutočnosť písomne file_24.jpg

file_25.wmf

žalobkyni, ktorá v prípade nesúhlasu má možnosť požiadať o preskúmanie príslušnú inštitúciu a v konečnom stupni až samotné Ministerstvo školstva SR. Nedodržaním tohto postupu zo strany žalovaného bola žalobkyni odňatá file_26.jpg

file_27.wmf

možnosť uplatniť si právo dané jej týmto ustanovením, čo spôsobuje validnosť postupu žalovaného pred doručením výpovede a predčasnosť danej file_28.jpg

file_29.wmf

výpovede. V tejto súvislosti poukázala na právny názor súdu prvej inštancie vyslovený na pojednávaní dňa 23.09.2021 (strana 13 zápisnice) stotožňujúci sa s argumentáciou žalobkyne s tým, že žalovaný v priebehu konania ako ani následne po vyslovení tohto právneho názoru splnenie si vyššie uvedenej povinnosti nepreukázal. V odvolaní tiež poukázala na právny názor súdu prvej inštancie vyslovený na pojednávaní vo veci dňa 23.09.2021 (13 file_30.jpg

file_31.wmf

strana zápisnice), kde sa súd vyslovil, že nemá za preukázané všetky podmienky, pretože ponuka voľnej práce podľa svedkyne (pozn. D. F. E. G.) bola daná dňa 03.09.2019, pričom k skončeniu pracovného pomeru, teda k výpovedi došlo v januári a teda bolo potrebné zo strany žalovaného preukázať, že ponuka práce bola daná neskôr a že bola daná riadne.file_32.jpg

file_33.wmf

file_34.jpg

file_35.wmf

file_36.jpg

file_37.wmf

file_38.jpg

file_39.wmf

file_40.jpg

file_41.wmf

file_42.jpg

file_43.wmf

file_44.jpg

file_45.wmf

Z uvedeného dôvodu je konštatovanie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku rozporuplné. Má za to, že nemožno konštatovať splnenie ponukovej povinnosti v zápisnici zo dňa 03.09.2019, nakoľko táto ponuka sa mala viazať k výpovedi žalovaného, ktorú dal žalobkyni dňa 30.09.2019. Napriek uvedenému má však za to, že ani takýto záznam v zápisnici nemožno považovať bez ďalšieho za splnenie ponukovej file_46.jpg

file_47.wmf

povinnosti, nakoľko absentujú zákonné náležitosti ponuky. Napriek file_48.jpg

file_49.wmf

uvedenému za predpokladu, že by súd vyhodnotil, že v danom prípade ide file_50.jpg

file_51.wmf

file_52.jpg

file_53.wmf

o riadnu ponuku práce, je presvedčená, že táto ponuka bola spotrebovaná skoršou výpoveďou dňa 30.09.2019, na ktorú bola viazaná. Po tom, ako žalovaný akceptoval argumentáciu a námietky žalobkyne, predmetnú výpoveď zo dňa 30.09.2019 zobral späť a pracovný pomer žalobkyne u

žalovaného pokračoval aj naďalej (vid' konanie na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 20Cpr/3/2020). Pred výpoveďou zo dňa 22.01.2020, ktorá je predmetom tohto súdneho konania, žalovaný neučinil žalobkyni žiadnu ponuku a svoju ponukovú povinnosť si teda nesplnil, čo sám potvrdil pri svojom výsluchu dňa 23.09.2017 (strana 7 zápisnice: „OT: Dostala pani žalobkyňa nejakú písomnú pracovnú ponuku? OD: Kedy teraz v druhom? Nedostala písomnú, v prvom dostala, v druhom nedostala.“) a opak v konaní nepreukázal. Ani skutočnosť, že žalovaný v konaní tvrdil, že nemal žiadne iné vhodné pracovné miesto pre žalobkyňu a že sa situácia u neho s pracovnými miestami nezmenila od poslednej doby ho nezbavuje ponukovej file_54.jpg

file_55.wmf

povinnosti pred doručením výpovede, nakoľko bol povinný žalovanej ponúknuť aktuálne možnosti voľných pracovných miest v rozhodnom čase, na ktoré žalobkyňa by mala možnosť zareagovať a reflektovať pred výpoveďou, a preto takéto konštatovanie súdu prvej inštancie nemôže suplovať zákonnú povinnosť žalovaného v čase výpovede. Žalobkyni bola týmto postupom odňatá možnosť riešenia vzniknutej situácie prípadným nástupom na iné vhodné pracovné miesto. Z uvedeného dôvodu považuje záver súdu prvej inštancie v bode 41 za nesprávne vyhodnotený, v čoho file_56.jpg

file_57.wmf

dôsledku došlo k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Žalobkyňa taktiež nesúhlasí ani s konštatovaním súdu prvej inštancie v bode 44 rozsudku, že po vykonanom dokazovaní mal súd za preukázané, že žalovaný umožnil žalobkyni doplniť si požadované odborné a kvalifikačné vzdelanie nielen počas doby požadovanej zákonom ale aj doby, ktorú predĺžil takmer o 10 rokov ako ukladal právny predpis. Uvedené konštatovanie priamo vyvracia ust. § 87 ods. 5 zákona č. 138/2019 Z.z. Zákon o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov platný a účinný v rozhodnom čase, t.j. v čase file_58.jpg

file_59.wmf

výpovede, ktoré ustanovenie súd opomenul zohľadniť a posúdiť v rámci rozhodovania ako aj skutočnosť, že tento fakt bol ignorovaný rovnako aj zo strany žalovaného hoci žalobkyňa v čase výpovede si svoje vzdelanie dopĺňala na potrebnú kvalifikáciu. Poukázala, že na pojednávaní dňa 19.06.2023 súd po otvorení pojednávania pripustil zmenu petitu žaloby, ktorú zmenu žalobkyňa navrhla, čím si uplatnila nárok na náhradu mzdy z neplatného file_60.jpg

file_61.wmf

skončenia pracovného pomeru za obdobie od mesiaca apríl 2020 do mesiaca marec 2023 počnúc vo výške 28.980,- Eur. Z uvedeného dôvodu je konštatovanie súdu o nadbytočnosti pripustenia zmeny žaloby nekorešpondujúce s predchádzajúcim postupom súdu a priebehom súdneho konania. Rozhodnutie je preto aj v tejto časti rozporné a spôsobuje jeho vadu. V závere odvolania poukázala na ustanovenie § 2 ods. 2, § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. c), § 14 ods. 4 a § 87 ods. 5 zákona č. 138/2019 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

8. K odvolaniu žalobkyne sa prostredníctvom právneho zástupcu vyjadril žalovaný a uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za spravodlivý a navrhnuté dôkazy považuje za riadne vykonané a následne vyhodnotené a posúdené. Žalovaný považuje odvolanie žalobkyne za účelové a nedôvodné. Uviedol, že od samého začiatku pracovného vzťahu. t.j. od roku 1996, až do jeho ukončenia žalobkyňa nepreukázala splnenie kvalifikačných predpokladov pre výkon zamestnania. Splnenie tejto požiadavky sa žalobkyni nepodarilo preukázať ani v roku 2001 pri podpísaní zmeny pracovnej zmluvy, ani na výzvu primátora v roku 2006, 2009 a ani v roku 2019 resp. 2020. Z predložených listinných dôkazov, svedeckých výpovedí, ale aj výpovede žalobkyne je zrejmé, že žalovaný v postavení zamestnávateľa počas týchto skoro 25 rokoch vykonal všetky úkony za účelom zachovania pracovného pomeru žalobkyne. Bola to však žalobkyňa, ktorá počas tohto obdobia nedokázala splniť kvalifikačné predpoklady pre výkon zamestnania. Čo sa týka splnenia tzv. ponukovej povinnosti, žalovaný listinnými

dôkazmi, ako aj svedeckou výpoveďou svedka H. H. preukázal splnenie tejto povinnosti, t.j. ponuku inej vhodnej práce pred výpoveďou. Žalovaný teda má za to, že predmetná výpoveď je v súlade s príslušnými ustanoveniami ZP, spĺňa všetky formálne a obsahové náležitosti, bola prerokovaná s odborními a bola splnená aj tzv. ponuková povinnosť. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Žalovaný si zároveň uplatňuje nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa (odvolacia replika) a uviedla, že na odvolaní zotráva a odkazuje naň.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie žalobcu má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalobkyňou, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správne záveru ohľadom toho, že žalobkyňa nespĺňala kvalifikačné predpoklady na výkon práce, a teda že výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. d) 1. ZP bola daná platne.

12. Podľa § 220 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

14. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Nepostačuje uviesť iba všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých boli tieto skutkové zistenia vyvodené. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

15. Podľa § 63 ods. 1 písm. d) 1. ZP, zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak zamestnanec nespĺňa predpoklady ustanovené právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce.

16. Podľa § 83 ods. 1 zák. č. 138/2019 Z. z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu výpovede z pracovného pomeru, pedagogický zamestnanec je povinný splniť kvalifikačný predpoklad na výkon pracovnej činnosti najneskôr do štyroch rokov od vzniku prvého pracovného pomeru v príslušnom druhu školy alebo školského zariadenia.

17. Podľa § 87 ods. 5 zák. č. 138/2019 Z. z., pedagogický zamestnanec, ktorý začal dopĺňujúce pedagogické štúdium alebo rozširujúce štúdium špeciálnej pedagogiky podľa predpisov účinných do 31. augusta 2019, toto štúdium úspešne ukončí najneskôr do 31. augusta 2023. V období podľa prvej vety sa pedagogický zamestnanec považuje za pedagogického zamestnanca spĺňajúceho kvalifikačný predpoklad.

18. Podľa § 43 ods. 1 písm. a) a b), zák. č. 138/2019 Z. z., cieľom kvalifikačného vzdelávania je získanie vzdelania, ktorým pedagogický zamestnanec a odborný zamestnanec v príslušnom stupni vyžadovaného vzdelania získa kvalifikačný predpoklad na výkon pracovnej činnosti a) v príslušnej kategórii a podkategórii pedagogického zamestnanca, b) v ďalšej kategórii pedagogického zamestnanca.

19. Podľa § 43 ods. 3 zák. č. 138/2019 Z. z., kvalifikačné vzdelávanie podľa odseku 1 písm. a) a b) sa organizuje ako dopĺňujúce pedagogické štúdium, ktorého cieľom je získanie kvalifikačného predpokladu na výkon pracovnej činnosti v kategórii učiteľ, vychovávateľ, majster odbornej výchovy, školský tréner a pedagogický asistent.

20. Esenciálnou námietkou žalobkyne v odvolaní bolo, že podľa jej názoru nebol naplnený výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. d) 1. ZP z dôvodu, že započala štúdium za účelom doplnenia si vzdelania a získania kvalifikačných predpokladov pre výkon povolania – učiteľky, a to v roku 2017. Štúdium dokončila dňa 16.06.2022. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že splnenie kvalifikačných predpokladov súd prvej inštancie posudzoval podľa § 2, § 3, § 4 a § 10 vyhlášky Ministerstva školstva Slovenskej republiky č. 41/1996 Z.z o odbornej a pedagogickej spôsobilosti pedagogických pracovníkov, vrátane jej prílohy a podľa § 7 zákona č. 317/2009 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 11 zákona č. 138/2019 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Odvolací súd dáva do pozornosti, že vyhláška Ministerstva školstva Slovenskej republiky č. 41/1996 Z.z bola účinná len do 31.10.2009 a zákon č. 317/2009 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch bol účinný do 31.08.2019. Výpoveď z pracovného pomeru však bola datovaná dňa 22.01.2020 a žalobkyňa bola doručená dňa 23.01.2020. Z pohľadu odvolacieho súdu je vylúčené, aby splnenie podmienok platnosti výpovede súd skúmal podľa právnych predpisov, ktoré v čase výpovede z pracovného pomeru už neboli účinné. Pokiaľ ide o ustanovenie § 11 zákona č. 138/2019 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch, ktoré účinné v čase výpovede z pracovného pomeru bolo, nemožno posudzovať splnenie kvalifikačných predpokladov výlučne len podľa uvedeného ustanovenia, keď naň nadväzujú ďalšie ustanovenia cit. zákona, ktoré súd prvej inštancie na vec neaplikoval a na posúdenie nároku žalobkyne majú zásadný vplyv. Na základe uvedeného potom odvolací súd musel skonštatovať, že súd prvej inštancie na prejednávajúcu vec neaplikoval správnu právnu normu a nesprávne ju interpretoval vo vzťahu k splneniu kvalifikačných predpokladov žalobkyne, a to vzhľadom na to, že nesplnenie predpokladov ustanovených právnymi predpismi na výkon dohodnutej práce bolo výpovedným dôvodom z pracovného pomeru. Následkom uvedeného potom odôvodnenie rozhodnutia trpí vadou nepreskúmateľnosti, keď z neho nie je možné vyvodiť, ktoré konkrétne predpoklady vyžaduje platná právna úprava v čase výpovede z pracovného pomeru na výkon dohodnutej práce a či došlo k ich splneniu.

21. Z pohľadu odvolacieho súdu je irelevantné, či žalobkyňa spĺňala alebo nespĺňala kvalifikačné predpoklady v období dvoch až štyroch rokov od začatia pracovného pomeru (t.j. v dobe, do ktorej bolo potrebné pedagogické štúdium začať a doba, do ktorej bolo potrebné toto štúdium ukončiť - § 2 vyhlášky Ministerstva školstva Slovenskej republiky č. 41/1996 Z.z), keď zamestnávateľ nedostatok pedagogickej spôsobilosti u žalobkyne dlhodobo prehliadal. Právne významná je len tá skutočnosť, či bolo možné splnenie kvalifikačných predpokladov u žalobkyne vyhodnotiť ako nevyhovujúce v čase, keď jej bola daná výpoveď z pracovného pomeru, pretože zákon nevyklučuje, aby pedagogický zamestnanec dosiahol nadobudnutie kvalifikačných predpokladov na výkon dohodnutej práce aj dodatočne, po uplynutí štyroch

rokov od začatia pracovného pomeru. Za týmto účelom sa však súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobkyne, ktorá trvala na tom, že zákonom požadované predpoklady pre výkon dohodnutej práce spĺňala, s poukazom na § 87 ods. 5 zák. č. 138/2019 Z. z., pričom na uvedené ustanovenie žalobkyňa poukazovala už v podanej žalobe. Bolo povinnosťou súdu prvej inštancie nielen aplikovať správnu právnu normu na prejednávajúcu vec, ale riadne sa vysporiadať s námietkami žalobkyne, teda v danom prípade posúdiť, vyhodnotiť a riadne zdôvodniť, či sa predmetné prechodné ustanovenie na vec vzťahuje a ak áno, či je možné s prihliadnutím na súvisiace ustanovenia zákona o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch prijať záver, že žalobkyňu bolo možné v čase výpovede z pracovného pomeru považovať za pedagogického zamestnanca spĺňajúceho kvalifikačný predpoklad so zameraním na posúdenie, či žalobkyňa začala dopĺňujúce pedagogické štúdium podľa predpisov účinných do 31. augusta 2019.

22. Odvolateľka ďalej namietala, že nemožno konštatovať splnenie ponukovej povinnosti zo strany zamestnávateľa, lebo ponuka, ktorá je bola učená, sa viazala výlučne na skoršiu výpoveď z pracovného pomeru, a to zo dňa 03.09.2019. V danom smere však odvolateľke nemožno dať za pravdu. Odvolací súd konštatuje, že s prihliadnutím na ust. § 63 ods. 2 písm. a) ZP, bol v danom prípade zamestnávateľ povinný ponúknuť žalobkyňi voľné pracovné miesto, ktorým disponuje (tzv. ponuková povinnosť). Súd prvej inštancie správne konštatoval ide o hmotnoprávnu podmienku výpovede z pracovného pomeru a zameril sa na skúmanie jej splnenia. Zákonník práce nestanovuje formu, akou je zamestnávateľ povinný ponúknuť voľné pracovné miesto, avšak ani lehotu, v ktorej povinný tak urobiť. Je však potrebné zdôrazniť, že splnenie tejto povinnosti musí predchádzať výpovedi z pracovného pomeru. V konaní nebolo sporné, že zamestnávateľ ponúkol žalobkyňi voľné pracovné miesto vedúcej tanečnej skupiny pri mestskom kultúrnom stredisku vo C. D., a to dňa 03.09.2019, o čom svedčí zápisnica (č.l. 13 a 83 rub). Vzhľadom na to, že výpoveď z pracovného pomeru bola datovaná dňa 22.01.2020 a žalobkyňi bola doručená dňa 23.01.2020, je potrebné skonštatovať, že ponuková povinnosť bola realizovaná približne 4 mesiace pred výpoveďou z pracovného pomeru, teda nie bezprostredne pred skončením pracovného pomeru. Odvolací súd uvádza, že ust. § 63 ods. 2 písm. a) ZP nevyžaduje, aby bola ponuková povinnosť realizovaná bezprostredne pred výpoveďou z pracovného pomeru. Žalobca v konaní preukazoval výpismi zo zoznamov zamestnancov a pracovných miest, že nedisponoval iným voľným pracovným miestom a tvrdil, že žalobkyňa ponúknuté voľné pracovné miesto odmietla. Odvolateľka skutočnosť, že neprejavila záujem o ponúknuté voľné pracovné miesto nepoprela a netvrdila ani to, že by žalobca mal k dispozícii iné voľné pracovné miesto, ktoré mal povinnosť jej ponúknuť. Preto ak žalovaný riadne žalobkyňi ponúkol voľné pracovné miesto, táto ho neprijala a do času výpovede z pracovného pomeru zamestnávateľ nemal k dispozícii iné voľné pracovné miesto, ktoré by mohol žalobkyňi ponúknuť, nemožno sa stotožniť s tým názorom odvolateľky, že ponuka voľného pracovného miesta bola „spotrebovaná“ už skoršou výpoveďou z pracovného pomeru zo dňa 03.09.2019, na ktorej následne zamestnávateľ ďalej netrval a zamestnával žalobkyňu až do výpovede z pracovného pomeru zo dňa 22.01.2020. Závery súdu prvej inštancie o tom, že zamestnávateľ si splnil ponukovú povinnosť voči žalobkyňi boli teda správne (najmä bod 41. odôvodnenia rozsudku). Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že počas konania pred súdom prvej inštancie došlo k zmene zákonného sudcu, pričom ďalší zákonný sudca v poradí, ktorému bola vec pridelená, nie je viazaný názorom predchádzajúceho sudcu, ktorý vyslovil na pojednávaní dňa 23.09.2021 v rámci predbežného právneho posúdenia veci.

23. Ďalej odvolateľka namietala tú skutočnosť, že súd prvej inštancie nezohľadnil ust. § 14 ods. 4 o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch, podľa ktorého bol zamestnávateľ povinný v prípade podozrenia nesplnenia kvalifikačných predpokladov oznámiť jej túto skutočnosť písomne. Odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že žalobkyňa bola zo strany zamestnávateľa opakovane upozornená, že nespĺňa kvalifikačné predpoklady na výkon práce, napr. listom – Upozornenie zo dňa 12.09.2006 (č.l. 84), z ktorého vyplýva oznámenie, že žalobkyňa nespĺňa kvalifikačné predpoklady, obdobne listom – Opätovné upozornenie zo dňa 10.11.2009 (č. l. 85) a takisto uvedená skutočnosť vyplýva aj z Výpovede z pracovného pomeru zo dňa 30.09.2019 (č.l. 15), ktorá predchádzala výpovedi z pracovného pomeru zo dňa 22.01.2020, preto vyhodnotil uvedenú námietku odvolateľky ako nedôvodnú.

24. Na základe vyššie uvedeného bolo potrebné skonštatovať, že v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami k znemožneniu žalobkyňi realizovať jej procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. S poukazom na to, že

súd prvej inštancie rozhodnutie fakticky v relevantných záveroch neodôvodnil právne ani vecne, nie je dobre možné tento nedostatok napraviť až v druhoinštančnom konaní pred odvolacím súdom, bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

25. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o nároku žalobkyne, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). Je potrebné dôsledne vykonať dokazovanie a pristúpiť k posúdeniu skutkových tvrdení strán a nimi navrhnutých dôkazov najmä so zameraním na posúdenie, či žalobkyňa podľa právnej úpravy účinnej v čase výpovede z pracovného pomeru spĺňala kvalifikačné predpoklady pre výkon dohodnutej práce. Súčasne je potrebné vysporiadať sa aj so zmenou žaloby, ktorú navrhla žalobkyňa. Výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP odôvodniť tak, aby skutkové a právne závery súdu boli vyčerpávajúco a logicky vysvetlené, nevzbudzujú pochybnosti o dôvodoch samotného rozhodnutia.

26. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

27. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).